

Spoštuj starost!

Mladinska enodejanjka.

OSEBE:

Ded; Janez, njegov sin; Meta, njegova snega. Janko, Peter, Minka, Tonček, njihovi otroci. Mica, dedova sestra. Stražnik občinski, dva delavca kot nosača.

Kmetiška soba pozimi. V ozadju vrata in zraven njih eno okno ali dve, kjer se vidi vnan s snegom pokrito pokrajino. Na desni bolj spredaj vrata v čumnato in starinska stenska ura, v kotu zadaj miza s klopni. Na levi v sprednjem kotu velika zelena peč z zapečkom in s klopjo na obeh straneh, a v zadnjem kotu postelja.

(Dalje.)

TRETJI PRIZOR.

Prejšnji, Meta.

Meta (pride iz čumnate.)

Ha, kdo bi mislil si!
Ta leni dedec stari
zdaj še otroke mi
pohujša in pokvari!
Čestiti sebe zna
in pa otroke siliti,
da bi čestili ga,
a mater sovražili!
Otroci, vam velim:
vsi proč se obrnite,
pogovora pa z njim
nič več mi ne začnite!
Za šolo in za dom
vsak rabi naj glavico,
drugače vsula bom
prosá vam med pšenico!
In zbirali to zmes
spet narazen mi boste,
da potlej teden ves
ne bo vam ure proste!
Vam, starec, pa zdaj jaz
kosti prinesem v skledi,
da si z glodanjem čas
preganjate pri jedi!
Potem z jezikom več
ne drezajte v otroke;
zabava naj bo peč
za jezik vaš in roke!

D e d.

O, Meta, ti si čudna ženska!
Kot kača pika me peklenska
tvoj hudi jezik dan na dan,
da davno rad že pokopan
globoko v zemlji bi počival
in zaželjeni mir užival!
A kdaj, povej mi, draga, kdaj
krivice sem ti storil kaj?

M e t a.

Saj pri najboljši volji
jaz še moža nikoli
ne božam, ne častim,
četudi ne želim
si bolj marljivega
in bolj štedljivega!

D e d.

Če star sem in nič več za rabo
in jem zastonj zdaj hrano slabo,
stotisočkrat sem plačal to!
Saj menda ti je še v spominu,
da moje nekdanj je biló
posestvo, ki sem dal ga sinu,
ko tebe je za ženo vzel.
Če bil prodal, kar sem imel,
na kupček ta bi lahko sedel,
kar želel bi si, pil in jedel,
in rad bi mi postregel vsak;
zdaj pa živim kot kak prosjak!

M e t a.

Kaj boste se bahali
in mene v nič devali,
saj nisem več otrok
in prišla praznih rok
od doma nisem k hiši!
V denarju in v bališi
šesttisoč je z menoj
dal možu oče moj!
Zato ne bom trpela,
da v hiši tej imela
pokvekla vsaka že
pravico bi čez me!

D e d.

Vem, bila si bogata,
zaio si zdaj košata.
Ker pa tu vse spuhti,
kaj lahko se zgodi,
da tudi starost tvojo
s kostmi gostili bojo,
če z doma prej te že
otroci ne spodé!

M e t a.

Zdaj pa mi je zadosti
te pridgarske modrosti!

P e t e r.

O, mati, naj bo konec
te pravdarije naše!
V roké mi dajte lonec,
če v njem še kaj je kaše!

M i n k a.

Jaz tudi rada bi sedaj
za lačni svoj želodec kaj!

T o n č e k.

Kaj pa ostalo bo zamé,
če vsak pred mano vzal bo že?

M e t a.

A kje naš Janko se mudi,
da ga še zdaj med vami ni?

P e t e r.

Šel se je sankat v breg nad Klancem
s Francetom, s Tonetom Poljancem!

M e t a.

O, ta porednež trimoglavi,
po svoji volji vse napravi!
Ko enkrat bom dovolj imela,
pa v roko palico bom vzela...

(Dalje.)

